

ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΙΣΕΩΝ

«Όσα γράφει ἡ σημερινὴ «Νέα Ἐφημερίς» περὶ δημοσιεύσεως λεπτομερειῶν, διὰν συλλαμβάνωνται ὑποπτοὶ πρὸ τῆς λήξεως τακτικῆς ἀνακρίσεως εἶνε ἐμπνευσμένα ὑπὸ καθαροῦ ὀπισθοδρομικοῦ πνεύματος, ἐὰν μὴ καὶ ὑπὸ ὀλίγης συνκαλεφικῆς ζηλοτυπίας—ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς ὄλους μας καὶ πολὺ σωστά—ὅτι τὰς λεπτομερείας αὐτὰς πρώτη δὲν ἐδημοσίευσεν ἐκεῖνη. Ἡ δημοσιότης οὐδέποτε βλάπτει, μάρτυς ἐναντίον τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» ὅλη ἡ Ἀγγλία ὅπου αἱ ἀνακρίσεις — κατάλαβε; ; — αἱ ἀνακρίσεις, καὶ ὄχι πλὴν αἱ ἐφημερίδες, εἶνε δημοσίαι. Ὑπάρχει δὲ ἄλλος τύπος, καθ' ὃν εὐκολώτερον, ταχύτερον, ἀποτελεσματικώτερον ἀνακαλύπτονται τὰ ἐγκλήματα καὶ αἱ ἀισχυροῦνται; Ὑπάρχει; Καὶ λοιπὸν τὸ παραμικρὸν ἄμα συμβῆ, ἢ παραμικρὰ σύλληψις, τὸ παραμικρότερον σκάνδαλον, πρῶτοι τρέχοντες εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ εἶνε οἱ δημοσιογραφικοὶ ρεπόρτερ, ἤτοι οἱ ἀγγελιαφόροι, καὶ βλέπετε τὴν ἐπαύριον ἢ καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν μετὰ τὰς ἑσπερινὰς ἐκδόσεις τὸν συνάδελφόν σου «Χρόνον», τὰ συνάδελφά σου «Ἡμερήσια Νέα» ἢ τὴν συνάδελφόν σου μικρὰν διαβολικωτάτην «Ἠχώ» νὰ δημοσιεύουν λεπτομερέστατα τὰ πάντα, ἐνῶ ἡ ἀνάκρισις εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ ἄλφα τῆς. Αὐτὴ δὲ ἡ ἄμεσος δημοσίευσις, ἐξαπλοῦσα τὴν ὑποψίαν τοῦ ἐγκλήματος, συντελεῖ εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῶν πληροφοριῶν καὶ διευκολύνει τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως. Καὶ πηγαίνει εἰς αὐτὴν καὶ λέγει: κύριε ἀνακριτά, ζεῦρε καὶ τοῦτο καὶ πηγαίνει ἄλλος καὶ λέγει: ὄχι, δὲν εἶνε ἔτσι, ἀλλ' εἶνε ἔτσι. Φωτίζεται λοιπὸν ἡ ἀνάκρισις καὶ συμπληροῖ τὴν ἐξέτασιν ταχέως καὶ ἀσφαλῶς. Ἐδῶ δὲ τί γίνεται; Τὰ πάντα—καὶ πρώτη πρώτη ἢ μυστικότης τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἡ μπουταλοσύνη τῶν ἐφημερίδων νὰ μὴ παίρνωσιν

αὐτὰ ἐπάνω τῶν τῆν ἀνακρίσιν καὶ ἡ κακοῦθιὰ πολλάκις τῶν γνωρίζοντων, ἀλλὰ μὴ ὁμολογούντων πολιτῶν θάπτει ὅλας τὰς ὑποθέσεις ἢ τὰς ξεθάπτει μετὰ μνηῶν ἢ καὶ ἔτων προφυλακίσεις ὁδονηράς, μακράς, προπαρασκευάζουσα οὕτω τὴν ἀθώωσιν πολλάκις ἐνόχων ἢ τὴν ἐνοχὴν τῶν ἀθῶων.

Ἐὰν ἀνακριταὶ ἐπαρκαρονέθησαν εἰς τὴν «Νέαν Ἐφημερίδα» καὶ ἔγραψεν ὅ,τι ἔγραψεν, οἱ ἀνακριταὶ αὐτοὶ ἐζήτησαν ἀπλῶς νὰ σκεπάσουν τὴν νωθρότητα ἢ τὴν ἀνικανότητα αὐτῶν. Ἄς ὁμολογήτῃ ὁ κ. Ἀμπελάς ἂν τὸ «Μὴ Χάνεσαι» δὲν τὸν διεφώτισε μετ' ἐν τοῦ μόνον φύλλον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ πτώματος τῆς Πικροδάφνης περισσότερον ἀπὸ τὰς ἰδικὰς του ἐνεργείας ἐπὶ τριήμερον. Ὁ πατὴρ τῆς κόρης δὲν εἶχεν ἀκόμη κλητευθῆ ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸν ἐπήγαμεν εἰς τὸν κ. Ἀμπελᾶν ὁ κυριώτερος δὲ ὑποτιθέμενος τοῦλάχιστον ἐνοχος μένει ἀκόμη εἰς τὴν ἐπαρχίαν. Λοιπὸν ἐβλάψαμεν ἢ ὠφελήσαμεν; Ἄν δὲ ἡ δημοσιότης αὐτὴ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ ἕνα καὶ μόνον ἐνιαυτὸν, τότε καὶ οἱ πολῖται θὰ συναίσθανθῶν καὶ ἐκ περιεργείας καὶ φωτιζόμενοι καὶ ἠθικοποιούμενοι ὅτι καθῆκον ἔχουν νὰ τρέχωσι μόνον εἰς τὴν ἀνάκρισιν καὶ νὰ καταθέτωσιν ὅ,τι γνωρίζουν ἐπὶ τῶν ἐκάστοτε πραττομένων. Τότε δὲ θὰ καταργηθῆ ἡ μυστικότης τῶν ἀνακρίσεων καὶ τότε, καὶ μόνον, θὰ δυνάμ.θαι νὰ λέγωμεν ὅτι ἔχ.μεν καὶ ἡμεῖς ἀνάκρισιν καὶ ἀνακριτάς. Διότι τώρα παρὰ τῶν ἀνακριτῶν αὐτῶν ἠκούσαμεν ὅτι οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο ἔχομεν.

Ὅ,τι δὲ λέγει περὶ ὀργάνων τῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας ὅτι αὐτοὶ τρέχουν εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ δίδουν λεπτομερείας, τοῦτο—καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς τοῦλάχιστον—δὲν εἶνε ἀληθές. Ἡμεῖς τρέχομεν εἰς τὰ ὄργανα τῆς ἀστυνομικῆς ἐξουσίας καὶ παρακαλοῦμεν, ἐκεῖνοι δὲ πράγματι εὐγενῶς καὶ πρὸ πάντων νοημότως καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀνακρίσεως φερόμενοι παρέχουν ἡμῖν ὅ,τι ζητοῦμεν οὕτω πως δὲ ἀναπληροῦν τὰ δεῖνὰ ἅτινα προέρχονται ἐκ τοῦ κατὰ νό-

λόγῃς διαγωγή τοῦ κ. Δεσιμαῖζ, ἧτις ἐδικαιολόγηε τὴν ἀποχώρησίν σας. Τὸ κατ' ἐμὲ, κυρία, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐκάματε κημίαν τρομερὰν ἀνακάλυψιν τῆς ὁποίας συνέπεια ὑπῆρξεν ὁ ἄμεσος χωρισμός.

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ ἔγινεν ἐκ νέου κάτωχος καὶ προσέβλεψε τὸν ξένον μετὰ τρόμου.

— Θέλετε λοιπὸν, κυρία βαρόνη, νὰ μοὶ εἴπητε ποῖον τρομερὸν πρᾶγμα ἀνεκαλύψατε;

— Κύριε . . . Κύριε . . . ἐψιθύρισεν.

— Ὡ! γνωρίζω ποῖα πάλῃ συγκροτεῖται ἐντὸς σας κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην καὶ πόσῃ αἰσθάνεται ἀποστροφήν νὰ μοὶ ἀπαντήσητε; ἀλλὰ ἀπαιτεῖται, εἶνε ἀνάγκη, νὰ μάθω τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἤξεύρετε.

Ἄλλ' ἄφετε, ἐπειδὴ θέλω νὰ σᾶς βοήθῃσω καὶ νὰ σᾶς εὐκολύνω ὀλίγον, σᾶς λέγω ὅτι γνωρίζω ὅλα τὰ ἐκλήματα τοῦ βαρόνου Δεσιμαῖζ.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠνωρθῶθη τεταραγμένη, παράφορος ἐκ τοῦ τρόμου.

— Ἄλλὰ καὶ πάλιν σᾶς ἐρωτῶ, ποῖος εἴσθε κύριε; ἀνεκράξε.

— Σᾶς τὸ εἶπον, κυρία, εἶμαι φίλος σας, ἐπειδὴ εἴσθε δυστυχῆς, εἶμαι ὁ ἐκδικητὴς τῶν θυμάτων! Ἄ! πιστεύσατέ το, κυρία, πιστεύσατέ το καλῶς, ἐὰν δὲν ἐλυπούμεν σᾶς καὶ τὴν θυγατέρα σας, πρὸ ἐνός ἀκόμη ἔτους ὁ ἄτιμος βρόνος θὰ ἦτο εἰς τὸ κάτεργον!

Ἡ δυστυχῆς γυνὴ ἐξέβαλεν οἰμωγὴν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας.

— Ἐμπρός, κυρία, δύνασθε νὰ ὁμιλήσητε, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν γνωρίζετε τὰ πάντα, ἀλλ' ὅ,τι ἀγνοεῖτε εἰσέτι, θὰ τὸ μάθητε παρ' ἐμοῦ. Ἠκούσατε νὰ γίνηται λόγος περὶ κακουργήματος διαπραχθέντος εἰς τὸ Βλαϊνοῦρ ὑπὸ περιστάσεις λίαν μυστηριώδεις, κατὰ τὴν ἐποχὴν μάλιστα, καθ' ἣν κατεφύγετε εἰς Βωκούρ;

— Μάλιστα, κύριε, μάλιστα ἀπήντησεν ἡ βαρόνη.

Καὶ κρούσασα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν ἤρξατο ὁλολύζουσα.

Μετὰ τινα σιωπὴν ὁ κ. Λαγγάρδ ἐξηκολούθησεν!

— Οἱ αὐτουργοὶ τοῦ ἐγκλήματος τούτου ἔμειναν ἀγνωστοί, ὡς καὶ τὸ θῦμα δὲν ὑπωπτεύσατε τίς ἠδύνατο νὰ ὀπλίση τὰς χεῖρας τῶν κακούργων, οἵτινες διέφυγον τὰς ἐρεῦνας τῆς δικαιοσύνης;

— Τοῦτο εἶνε φρικῶδες, φρικῶδες! εἶπεν οἰμώζουσα ἡ βαρόνη.

— Τὸ θῦμα ὠνομάζετο Κάρολος Σεβρύ.

— Μάλιστα, κύριε, Κάρολος Σεβρύ! ἀ! δὲν ἐλησμόνησα τὸ ὄνομα του. Ὁ δυστυχῆς. . . Χωρὶς νὰ θέλω φεῦ! ἐγὼ παρέδωκα αὐτὸν εἰς τοὺς δολοφόνους του!

— Ἄ! καὶ πῶς τοῦτο;

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ὁμιλήσω, κύριε;

— Πρέπει, βεβαίως.

μον βλακώδους μυστικισμού τῆς ἀνακρίσεως. Θὰ κάμη δὲ καλὰ καὶ ὁ συντάκτης τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» νὰ τρέχη καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄς ἦνε βέβαιος ὅτι σκοπιμώτερον ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ θὰ ἐκπληροῖ τὴν ἀποστολὴν του.

ΤΟ ΘΟΛΟ ΝΕΡΟΝ

Πρωτότυπον εἶδος ἀντιπολιτεύσεως ! Ὡ ! ἐγεγόμεθα εὐφρεστεροὶ καὶ τῶν Ἀμερικανῶν εἰς αὐτά.

Θὰ ἦνε τῶρα δύο τρεῖς ἡμέρας καθ' ἃς πίνετε ὅλοι θολὸν ὕδωρ. Διὰ τί νομίζετε τὸ πίνετε ; Διὰ νὰ μὴ ἐκλεχθῆ ἐκ νέου δῆμαρχος ὁ κ. Σούτσος ! !

Ἐνῶ καμμὶ αἰτία θολώσεως τοῦ νεροῦ δὲν ὑπῆρχεν, ἐνῶ οὔτε ἐβρέξεν, οὔτε ὑδραυλικαὶ ἐργασίαι γίνονται δυνάμεναι νὰ ἐπιφέρωσι τὴν θόλωσιν, αἰφνης ἕνα πρωὶ σηκώνεται ὁ δῆμαρχος ἢ μᾶλλον ὁ Δῆμος μὲ θολὸ νερόν Ἀμέσως ὁ δῆμαρχος στέλλει τὸν μηχανικὸν νὰ ἐξετάσῃ τί συμβαίνει, καὶ ἀνακαλύπτει ὅτι εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον Κηφισοῦ, εἰς τὴν θέσιν Ψαλίδι, ὅπου τὸ ὑδραγωγεῖον εἶνε μόλις εἰς ἐνὸς μέτρου βάθος, χωρικοὶ τινες ἔρριψαν χῶματα, ἐντεῦθεν δὲ τὸ νερὸ τοῦ Δήμου ἐθόλωσεν.

Ἦτο δυνατόν νὰ τὰ ἔρριψαν τυχαίως ; ἢ διὰ γλέντι ; ἢ διὰ χωρατό ; Βεβαίως κἀνεὶς εὐφυὲς ἀντιπολιτευόμενος τοῦ κ. Δημάρχου θὰ ἐπενόησε τὸ βάρβαρον καὶ ἐγκληματικὸν αὐτὸ μέσον, διὰ νὰ ἀποδειχθῆ ὅτι ἐνῶ χρόνια τῶρα πίνομεν ψυχρὸν καὶ διαυγὲς καὶ πεπτικὸν ὕδωρ εἰς τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν θὰ καταδικασθῶμεν νὰ πίνωμεν λάσπην.

Εὐτυχῶς ὁ κ. Δῆμαρχος ἔλαβε τὰ μέτρα τοῦ ζητήσας τὴν ἄμμεσον ἐνέργειαν τοῦ τε Σταθμάρχου Μαρουσίου, τοῦ

Νομάρχου καὶ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν. Οὐαὶ δέ, ἂν ἐπαναληφθῆ τὸ ἄτιμο αὐτὸ παιγνίδι καὶ ἀνακαλυφθῆ ὁ δράστης ἢ οἱ δράσται ! ! !

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

περιπλέκεται εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Ἡ σχηματισθεῖσα δικογραφία εἶνε ὀγκωδεστάτη. Ὅλα συρρέουν εἰς ἀπόδειξιν ὅτι κλοπὴ ἀδάμαντων ἢ ἄλλη βρωμιοδουλειὰ ὑπάρχει 'ς τὰ μέσον. Οὔτε εἶνε μέγα τι ὅτι λείπουν οἱ ἀδάμαντες διὰ νὰ ἀπολεσθῆ τόσον ὀγκλίγωρα ὁ κ. Χανδζάκης, ἂν καὶ ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ κ. Νεγρεπόντης. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ ζητηθῶσι τηλεγραφικῶς πληροφορίες καὶ παρὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας. Ναὶ μὲν, δὲν ἐβλάβη ἐν Ἑλλάδι οὐδεὶς, ἀλλὰ τίς οἶδεν ἂν δὲν ἀνήκουν εἰς Ἑλληνα ὑπῆκοον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ ἀδάμαντες. Ὁ ἐν Αἰγύπτῳ πράκτωρ μας πρέπει νὰ ἐρωτηθῆ καὶ αὐτός. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, ἢ ἀνακρίσις εὐρίσκεται εἰς τὸν κ. Ἀρπελᾶν. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Ἀρπελᾶς θὰ ζητήσῃ νὰ ἐμβαθύνῃ καὶ δὲν θὰ ἀρήσῃ νὰ τοῦ διαφύγῃ μία ὑπόθεσις διαμαντένια !

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Δυο συνεδριάσεις ἐν τῷ Κακούργοδικεῖῳ κατηνάλωσεν ἡ δίκη τῆς κόρης Πατούσα. Ἡ κατάθεσις τῆς παθούσης διήρκεσε πλέον τῆς ὥρας ἑλέχθη μετὰ θερμότητος, καὶ πολλὰς συνενεῖαι ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῆς. Ἐφώναζεν εἰς τὸν ἀμαξαλάτην νὰ τὴν σώσῃ, ἐνῶ ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς ἀπήγετο, κ' ἐκεῖνος ἀπήντα : «Κι' ἐγὼ πῆρα γυναῖκα ποῦ δὲν με ἤ-

Ἡ βαρόνη, ἀφοῦ πολλὰκις διὰ τῆς χειρὸς ἐψάυσε τὸ μέτωπον, εἶπε :

— Μίαν ἡμέραν, ἕνας κύριος, καλοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ νέος ἀκόμη, ἦλθεν εἰς τὸ μέγαρον Δεσιμαῖς, ζητῶν νὰ ἐμιλήσῃ τὸν σύζυγόν μου. Ἀφοῦ τοῦ εἶπαν ὅτι ὁ κ. Δεσιμαῖς ἦτον ἀπών, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ ἐμέ. Τὸν ἐδέχθη. Μοῦ εἶπεν ὅτι ὀνομάζετο Κάρλος Σεβρῦ, ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τὰς Ἰνδίας μὲ τὴν σύζυγόν του, καὶ ὅτι εὐρίσκετο εἰς Παρισίους ἀπὸ τινῶν μόνον ἡμερῶν.

— Ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ, μοι εἶπεν, ὀφείλομεν τὴν εὐτυχίαν μας, τὴν θέσιν μας, ὅ, τι ἔχομεν εἰς τὸν κ. μαρκήσιον καὶ εἰς τὴν μαρκησίαν Σαμαράνδ.

Ἐνόμισα ἐν πρώτοις ὅτι ἔλεγε διὰ τὴν μητέρα τοῦ συζυγουμου, ἥτις εἶχε νυμφευθῆ εἰς πρῶτον γάμον τὸν μαρκήσιον Σαμαράνδ. Ἄλλ' ὁ ἐπισκέπτης δὲν με ἄφησεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν πλάνην. Καὶ πολὺ ἐξεπλάγην ὅταν ἔμαθα ὅτι ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, πρῶτότοκος ἀδελφὸς τοῦ συζυγου μου, ἀποθανὼν κατὰ τὸν πλοῦν πρὸ τινῶν ἐτῶν, εἶχε νυμφευθῆ εἰς Βαταβίαν.

Ἐπειδὴ ὁ κ. Δεσιμαῖς, ὀμιλῶν μοι περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του οὐδέποτε μοῦ εἶπεν ὅτι ἐνυμφευθῆ, ἐξέφρασα ἀμφιβολίαν ἐπὶ τούτου. Ἀμέσως ὁ κ. Κάρλος Σεβρῦ ἔθετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐν συμβόλαιον καὶ ἐν πρακτικὸν γάμου. Ἐμείνα συγκεχυμένη.

Τότε ὁ κ. Κάρλος Σεβρῦ μοι ἐπληροφόρησεν ὅτι, κατὰ

τὸ αὐτὸ ἔτος τοῦ θανάτου του, ἀφοῦ μετέβαλε μέρος τῆς περιουσίας του εἰς χρήματα, ἤτοι ὡς ἐγγίστα τέσσαρα ἑκατομμύρια, ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ ὠδήγησε τὴν νεαρὰν γυναῖκά του εἰς Γαλλίαν, ὅπου εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀποκατασταθῆ ὀριστικῶς.

— Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κ. μαρκησίου, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Κάρλος Σεβρῦ, ἐγράψαμεν ἢ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ πολλὰς ἐπιστολάς εἰς τὴν κυρίαν μαρκησίαν, ἀλλὰ χωρὶς ἀπάντησιν. Ἐγράψαμεν ὡσαύτως εἰς τὸν κ. βαρόνον Δεσιμαῖς, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ἀπήντησεν. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη διετελούμεν ἀνήσυχοι καὶ περὶ τῆς κυρίας Μαρκησίας καὶ τοῦ τέκνου τῆς, διότι εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν τῆς, ἐνῶ ὁ κ. μαρκησίος ἔκαμνε τὸν πλοῦν, κατὰ τὸν ὅποιον ἀπωλέσθη, αὕτη μᾶς εἶχεν ἀναγγεῖλαι ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνῃ μήτηρ. Τέλος ἔχοντες περιουσίαν τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων παρεχωρήσαμεν τὸν ἐμπορικὸν μας οἶκον καὶ ἐπεδιδάσθημεν ἐπὶ ἀτμοπλοίου τῆς εταιρίας τῶν Ἰνδιῶν διὰ τὴν Γαλλίαν, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μάθωμεν τί ἔγεινεν ἢ κυρία μαρκησία Σαμαράνδ.

«Πρὶν παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ βαρόνου Δεσιμαῖς ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ λάβω πληροφορίας τινάς. Ἄλλ' ἐκ τούτων οὐδὲν σπουδαῖον ἔμαθον. Οὐδέποτε ἐγένετο λόγος περὶ τῆς κυρίας Σαμαράνδ, τὴν ὅποιαν ἔφερον ὁ σύζυγός τῆς ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν ἀδελφόν του. Ἄλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ θέσις τῆς περιουσίας τοῦ κ. βαρόνου αἰφνης μετε-